

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudkyně Mgr. Veronikou Novotnou v hlavním líčení konaném dne **24. července 2025**

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ 1973 ██████████ nezaměstnaný, trvale bytem ██████████
██████████ adresa pro doručování ██████████ nyní ve
výkonu ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Vinařice,

je vinen, že

nejpozději dne 3. 8. 2024 nenastoupil ve vazební věznici v Českých Budějovicích výkon trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 14/2024 ze dne 27. 3. 2024, který nabyl právní moci dne 12. 6. 2024, ačkoliv dne 2. 8. 2024 převzal výzvu soudu k nástupu trestu a žádné závažné skutečnosti mu v nástupu trestu nebránily, až do 13. 2. 2025 pobýval v ██████████ kde byl uvedeného dne zajištěn orgány policie a následně do výkonu trestu odnětí svobody dodán,

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že bez závažného důvodu nenastoupil na výzvu soudu trest odnětí svobody,

čímž spáchal

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody ve výměře 10 (deset) týdnů.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaným, jeho výpovědi a z listinných důkazů, konkrétně z osobních výkazů obžalovaného, z finančního šetření, lékařské zprávy týkající se matky obžalovaného, výpisu z centrální evidence stíhaných osob a aktuálního opisu rejstříku trestů.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.
4. Obžalovaný skutkem popsáným ve výroku rozsudku prohlásil vinu a souhlasil i s použitou právní kvalifikací. Soud o tomto prohlášení viny, respektive o jeho pravdivosti, úplnosti a vážnosti nepochybuje. Ostatně skutkový děj je zcela prokázán opatřenými listinnými důkazy, prohlášení viny tak skutkový děj toliko doplňuje, nikoli osvětluje.
5. Po právním posouzení ve výroku popsáného jednání soud uzavírá, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku, neboť mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že bez závažného důvodu nenastoupil na výzvu soudu trest odnětí svobody.
6. K naplnění znaků skutkové podstaty soud uvádí následující. Je zcela nepochybné, že obžalovaný nenastoupil výkon trestu úmyslně – ve formě úmyslu přímého, neboť ačkoli mu bylo známo datum, kdy měl k výkonu trestu nastoupit, neučinil tak, aniž mu v tom nebránila žádná objektivní překážka. Ostatně sám obžalovaný to přiznává. K otázce, zda obžalovanému v nástupu výkonu trestu bránily závažné důvody, soud doplňuje, že takovým důvodem bezesporu nejsou nákupy matce, či snaha s ní strávit Vánoce nebo oslavit narozeniny, zejména když v této věci obžalovaný neučinil vůči soudu žádné kroky, dokonce s ním ani nevešel v žádný kontakt.
7. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na prohlášení viny se bude věnovat pouze odůvodnění výroku o trestu.

II. Druh a výměra trestu

8. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
9. Obžalovanému polehčuje prohlášení viny. Soud zároveň zdůrazňuje, že ačkoli mu zákon ukládá přihlížet k prohlášení viny, nelze tento procesní institut vnímat v intencích rovnice prohlášení viny rovná se mírnější trest. Jakkoli soud kladně hodnotí tento způsob přijetí odpovědnosti za spáchané jednání, nelze nepřipomenout, že již samotné ve věci shromážděné listinné důkazy skutek obžalovaného bezezbytku prokazují a listiny předložené obžalovaným nikterak nezpochybnují ani skutkový děj, ani jeho právní kvalifikaci. Ve vztahu k této polehčující okolnosti také soud poukazuje na skutečnost, že z výpovědi obžalovaného je zřejmé, že se stále snaží hledat omluvy pro své jednání a externalizovat či alespoň rozmělnit svou odpovědnost za něj. Obžalovanému však přitěžuje jeho trestní minulost. V opisu rejstříku trestů má již osm záznamů, a byť k některým z nich nelze přihlížet, je zřejmé, že obžalovaný je osobou, na jejíž chování

neměly vliv nejen vykonávané výchovné tresty, ale ani tresty odnětí svobody, trestné činnosti se dopouští opakovaně a ukládané tresty jej nikterak nepřiměly ke změně způsobu života – naopak poskytnuté šance v podobě ukládaných výchovných trestů nevyužil, dopouštěl se recidivujícího jednání, což vedlo k uložení trestu represivního. Nadto nelze přehlédnout, jak dlouho se nástupu do výkonu trestu vyhýbal, tedy s jakou razancí se snažil oddálit následky svého předchozího zavrženíhodného jednání. A pokud nyní opakovaně odkazuje na dopady, které má výkon trestu nejen na něj, ale i na jeho okolí, nezbyvá než konstatovat, že jde o další z důsledků jeho předchozí trestné činnosti. Soud sice nepřehlédl, že zdravotní stav matky obžalovaného vážný a zhoršuje se i kvůli absenci obžalovaného, jako hlavní pečující osoby, avšak to samo o sobě nemůže mít vliv na druh ukládaného trestu, neboť obžalovaný svým předchozím chováním prokázal, že výchovné tresty na jeho chování mají pramalý vliv.

10. Na straně druhé rodinnou situaci nelze zcela opominout. Je zcela zřejmé, že teprve v průběhu trestu si začal uvědomovat, jaké dopady mají následky jeho trestné činnosti na jeho okolí, což jej přimělo nahlédnout na jeho dosavadní způsob života i chování z nového úhlu, byť stále ještě není připraven bezvýhradně akceptovat plnou odpovědnost za vlastní selhání. Jakkoli tedy s ohledem na trestní minulost obžalovaného a fakt, že je speciálním recidivistou, neumožňuje uložení jiného než represivního trestu, tedy trestu odnětí svobody jako nepodmíněného, nelze přehlédnout, že dopady výkonu trestu na zdravotní stav jeho matky již měly na obžalovaného určitý vliv. Soud také zohlednil i aktuální zdravotní stav obžalovaného, který rovněž zesiluje působení trestu na jeho osobu, neboť ve výkonu trestu jej jeho zdravotní potíže limitují a jsou pro něj dalším impulsem proto, aby se v budoucnu vyvaroval další trestné činnosti.
11. Při výměře trestu soud zohlednil právě poslední jmenované skutečnosti a také prohlášení viny, a proto dospěl k závěru, že na obžalovaného není nezbytně nutné působit trestem v příliš citelné výměře. Soud si je sice vědom doby, po kterou se obžalovaný vyhýbal nástupu výkonu trestu, že neučinil ničeho proto, aby svou rodinnou situaci řešil legálními prostředky, současně ale je nutno zohlednit celkovou výměru trestu, který bude obžalovaný vykonávat. Za adekvátní reakci na chování obžalovaného proto soud považuje trest odnětí svobody ve výměře deseti týdnů, neboť je dostatečným, aby obžalovanému důrazně vymezil podstatu jeho závadového jednání, ale na druhé straně není příliš přísným, aby jej nepřiměřeně zasáhl.
12. Pro výkon uloženého trestu zařadil soud obžalovaného dle zákonných kritérií do věznice s ostrahou

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel,

osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal.

Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 24. července 2025

Mgr. Veronika Novotná v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.08.2025. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 26.08.2025.